పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

గల్ఫ్ యుద్ధం చెప్పిన కథ

-49-

1990 - సెప్టెంబరు నెల

ఉదయం పదిగంటల వేళ - సూర్యుడు తూరుపు ఆకాశంలో పైకి ఎగబ్రాకి కువైట్ సిటీని ఒక్కసారి చూసాడు. తన తీక్షణమైన చూపులతో వెలుగును, వేడిని కువైట్ పట్టణంలో నింపాలనుకున్నాడు. కానీ ఆయన ప్రయత్నం వ్యర్థమైపోయింది. ఆశ అడియాసే అయింది.

దాదాపు నెల రోజులుగా ఇదే ప్రయత్నం. అదే భంగపాటు.

ఆకాశంలో అలా అలవోకగా తేలిపోయే మేఘాలు అపుడపుడూ తనకు అడ్డం వస్తాయి. తన ధాటికి తట్టుకోలేక కొద్దిసేపటికే తప్పుకుని దారి తొలిగిపోతాయి. ఎడారి దేశమయిన కువైట్ అంటే తనకు ఎంతో ఇష్టం. అందుకే వేసవికాలంలో తన ప్రభావాన్ని, ప్రేమను మరీ ఎక్కువగా కువైట్ దేశంపైన చూపిస్తుంటాడు సూర్యుడు.

ఇప్పుడు పరిస్థితి చాలా కఠినంగా వుంది. దాదాపు నెలరోజులుగా ఆకాశమంతా దట్టమైన పొగ అలుముకుని వుంది. కళ్ళు చిట్లించుకుని క్రిందవున్న భూమిని ఒక్కసారి చూసి ఆనందించాలి అనుకున్నా కుదరటం లేదు. అయ్యో ఏమయిందో ఈ కువైట్ దేశానికి? ఎలా వుందో ఎందుకిలా తయారయిందో ఒకసారి ఎవరినైనా అడిగి కనుక్కోవాలి. హా.. ఐడియా... అడ్డు అదుపూ లేకుండా అన్నిచోట్లా స్వేచ్ఛగా తిరిగే గాలిని అడిగి కనుక్కుంటే. అవును ఇప్పుడే అడిగితే సరి. గాలికైతే అన్ని విషయాలు తెలుస్తాయి.

"హలో. హాయ్.. ఓ గాలీ.. బావున్నావా? ఒకసారి ఆగవా! ఒక సంగతి నిన్ను అడగాలబ్బా"

"ఆ ఎవరది? ఎవరు నన్ను పిలుస్తున్నారు? ఓహో అయ్యబాబోయ్ సూర్యభగవానులు గారా? ఈ లోకంలో మీకు తెలియని విషయాలు ఏమున్నాయండీ. మహద్భాగ్యం తప్పకుండా అడగండి."

"హు.. ఇంతవరకూ నేను కూడా అలాగే అనుకున్నాను. భూమి మీద జరిగే ప్రతి విషయం నా కంటికి మరుగై వుండదని. కానీ ఇపుడు మాత్రం అది నిజంకాదని ఒప్పుకోవాల్సి వస్తోంది"

"సరే కానీ క్రిందవున్న ఆ కువైట్ దేశానికి ఏమయింది? దాదాపు నెలరోజులుగా అక్కడ ఏం జరుగుతోందో చూడాలని తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. కానీ అస్సలు కుదరటంలేదు. ఏవో భయంకరమైన శబ్దాలు ఢాం.. ఢాం అంటూ చెవులకు వినబడుతున్నాయి. కేకలు ఏడుపులు కూడా ప్రతిరోజూ వింటున్నాను. ఇంతకీ ఏం జరుగుతోందక్కడ? మరినేనేమో ఆకాశాన్ని విడిచిపెట్టి క్రిందకి భూమిపైకి రాలేనుగా"

ఆసక్తిగా అడిగాడు సూర్యుడు.

హు - "ఏం చెప్పమంటారు సూర్యుడుగారూ. ఘోరం జరుగుతోందక్కడ. కళ్ళతో చూసి భరించలేకపోతున్నాం. చెవులతో విని సహించలేక పోతున్నాం. మీ పనే మేలు. ఆకాశంలో పైన హాయిగా కూర్చుని అక్కడే తిరుగుతున్నారు. అంతటా అన్నిచోట్లా తిరిగి అన్నీ చూడలేక వినలేక నేను చచ్చిపోతున్నాను" వగచింది గాలి.

"సోది ఆపి అసలు విషయం చెప్పు" కోపగించుకున్నాడు సూర్యుడు.

"చెప్పడానికి నోరు రావడంలేదు మహానుభావా. ఏమని చెప్పమంటారు ఎన్నన్ని చెప్పమంటారు? ఆ సద్దాం హుస్సేన్ ఇరాక్ దేశం నుండి సైన్యంతో వచ్చిపడి కువైట్ దేశాన్ని ఆక్రమించుకున్నాడు. అంతటితో ఆగితే మంచిదేకానీ దుర్మార్గం మితిమీరిపోయి కనిపించిన కువైట్ వాళ్ళనందరినీ చంపడం, స్త్రీలను పట్టి వారిని బలాత్కరించి హింసించడం చేస్తున్నారు. అంతేకాదు దాదాపు 700 పెట్రోలు బావులను తగలపెట్టేసారు. నేలలోనుండి ఉబికి ఉబికి వచ్చే జలలాంటి పెట్రోలు బావులు నింగికెగసిన మంటలతో నుండి పోతున్నాయి. కువైట్ దేశమంతా దట్టమైన పొగ అలుముకుంది. పగలే ఏమీ కనిపించడం లేదు అక్కడ మిగిలిన ప్రజలకు శ్వాస పీల్చుకోవడం కష్టమైపోతోంది.

అటువైపునుండి సద్దాం హుస్సేన్ వచ్చి పడగానే. ఇటువైపు నుండి కువైట్ వాళ్ళు దేశం విడిచి పొరుగుదేశాలకు పారిపోయారు. ప్రక్కనే వున్న సౌదీ అరేబియాకు నాలుగంటల కారు ప్రయాణం.

మెలుకువగా వున్న ప్రతి కువైటీ పౌరుడు ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని అటువైపు సరిహద్దులు దాటి పారిపోయారు. మిగిలిన వారిని, కనిపించిన వారిని నిర్దాక్షిణ్యంగా అక్కడికక్కడే ఇరాకీ సైన్యం చంపేస్తోంది. పిల్లలను, స్త్రీలను బంధించి అకృత్యాలు కొనసాగిస్తున్నారు.

పొట్టకూటికోసం పరదేశాలనుండి వచ్చినవారు కూడా ఎడారి మార్గాల్లో ప్రయాణించి జోర్డాన్ దేశం చేరుకుని అక్కడికి తమ దేశం పంపించిన విమానాల్లో కూర్చుని స్వదేశాలను చేరుకున్నారు.

కానీ ఎటూ వెళ్ళడానికి వీలులేని కొందరు కువైట్‌లోనే వుండిపోయారు. కొందరు డాక్టర్లు, నర్సులు, హాస్పిటల్లో రోగులను విడిచిపెట్టి వెళ్ళలేక ప్రాణాలకు తెగించి వుండిపోయారు.

కొద్దిమంది పరదేశులు సేవాభావంతో కువైట్‌లోనే వుండిపోయి అవసరం వున్నవారికి ఆహారం, మందులు అందిస్తూ వాలంటీర్లుగా నిలబడ్డారు. అదిగో ఆ కువైట్ సిటీలోని సాల్మియా ప్రాంతాన్ని ఒకసారి చూస్తే అక్కడ ఇండియన్ స్కూలు కనబడుతుంది. అక్కడ ఇండియన్స్ కొంతమంది వాలంటీర్లుగా ఏర్పడి సహాయక చర్యలు చేపట్టారు. ఇరాకీ సైన్యం కువైటీ వారి మీదే దృష్టి పెట్టింది కానీ పరాయిదేశాల వాళ్ళకు మాత్రం ఏ హానీ చేయలేదు. కాబట్టి మిగిలిన పరదేశులు అందరూ ఒక్కటై ఒకరిని ఒకరు ఆదుకున్నారు. బట్టలను ఆహార పదార్థాలను రొట్టెలను, త్రాగునీటిని, మందులను సేకరించి అవసరమైన వారికి అందిస్తున్నారు. మానవత్వం ఇంకా మనుషుల్లో మిగిలేవుంది అని చెప్పడానికి వీళ్ళని మాదిరిగా మనం చూపించవచ్చు. కువైట్ దేశం విడిచి స్వదేశానికి వెళ్ళడానికి అవకాశం కలిగినా కూడా కొంత మంది వెళ్ళకుండా పరిస్థితులను చూసి చలించిపోయి స్వచ్ఛందంగా సేవచేయడానికి నిలబడ్డారు.

గాయపడిన వారిని, జబ్బుతో వున్నవారిని, తమ వారిని కోల్పోయి దుఃఖిస్తున్న వారిని వీళ్ళే ఆదుకుంటున్నారు. అండగా నిలబడి మేమున్నాం అని ధైర్యం చెబుతున్నారు. అందులో కరెంటు లేదు నీళ్ళు లేవు ఆహారం లేదు. పెట్రోలు బావులు తగలబడుతున్న పొగ క్రమ్ముకోవడంతో పగలే చీకటిగా వుంది.

ఆ పొగే దట్టంగా ఆకాశమంతా క్రమ్ముకోవడంతో మీ చూపులు క్రిందికి వెళ్ళడం లేదు సూర్యుడుగారూ. అదీ సంగతి వివరించింది గాలి.

"అయ్యో నాకు తెలియకుండా ఇంత పని జరిగిందా? ఆశ్చర్యంగా వుందే నా కంటికి అడ్డుపడేటంత ధైర్యమా ఆ పొగకి. సరే అటువైపు పడమటి వైపుకు వెళ్ళి కొండల్లోకి వాలిపోయి కువైట్‌ని పరిశీలిస్తాను. ఇన్ని విషయాలు నాకు తెలియజేసినందుకు నిన్ను మేము అభినందిస్తున్నాము ‘గాలి‘గారు "

"అయ్యో ఎంతమాట మహాప్రభూ. మీతో మాట్లాడటం మా అదృష్టం సూర్యులుగారూ"

కువైట్ దేశంలో యుద్ధమా? అతిచిన్న ఎడారి దేశం అది. సద్దాం హుస్సేన్ క్రౌర్యానికి పాపం బలయిపోయి ఉంటుంది. అయ్యోపాపం అనుకుంటూ సూర్యుడు నడిమింటికి వచ్చి నక్కి క్రిందికి చూసాడు. అహ... ఏమీ కనబడటంలేదు. అలా పడమటి వైపు సాగిపోతూ ఆ వైపు నుంచి తొంగి చూసాడు ప్రక్కనుండి కొద్దిగా కనబడుతోంది. నిజమే సంపదతో తులతూగుతూ కళకళలాడిపోయే కువైట్ ఎంత కళాహీనమైపోయింది. బారులు తీరిన కార్లతో రోడ్లన్నీ చాలా సందడిగా కనువిందు చేసేవి. ఇపుడు నిర్మానుష్యంగా ఎంతో స్థబ్దంగా వుంది.

యుద్ధం చేసిన గాయాలు తడుముకుంటూ విషాదంలో మునిగిపోతుంది.

సాయంత్రం ఐదుగంటల సమయం. ‘జాబ్రియా‘లోని ముబారక్ హాస్పిటల్ నుండి బయటికి వచ్చింది ప్రియదర్శిని. ఎపుడు చూసినా అపుడే విరబూసిన గులాబిపువ్వులా వుండే ఆమె ముఖం ఆ రోజు ఎంతో అలసటగా వుంది. ప్రొద్దుట వేసుకున్న తెల్లటి యూనిఫామ్ మసిబారిపోయి రంగుమారింది. అసలే ఆమె ఒట్టి మనిషి కూడాకాదు. ఏడవనెల గర్భంతో భారంగా అడుగులు వేస్తోంది ప్రియ. ఈ గల్ఫ్ యుద్ధం మొదలయినప్పటి నుండి ట్రాన్స్‌పోర్టు సౌకర్యం కూడా లేదు. దాదాపు రెండు మైళ్ళ దూరంలో వున్న ‘సాల్మియా‘లోని తన ఇంటికి కాలి నడకనే వెళ్ళాలి. సద్దాం హుస్సేన్ వచ్చి కువైట్‌ని ఆక్రమించగానే హాస్పిటల్‌లో పని చేసే డాక్టర్లు, నర్సులు, పనివాళ్ళు అందరూ కువైట్ విడిచిపెట్టి వారికి వీలైన మార్గాల ద్వారా వారి స్వదేశాలకు వెళ్ళిపోయారు. ఇప్పుడు హాస్పిటల్‌లో మిగిలింది ఇద్దరు డాక్టర్లు, ముగ్గురు నర్సులు, ముగ్గురు ఆయాలు మాత్రమే. వార్డులన్నీ పేషెంట్లతో నిండిపోవడంతో దిక్కుతోచడం లేదు. కరెంటు లేదు, మందులు లేవు. సదుపాయాలు కూడా అంతంత మాత్రమే బాత్‌రూముల్ని శుభ్రం చేసే వాళ్ళు కూడా లేరు. ఉన్న ఇద్దరు అన్ని వార్డుల్లోని అంతపని చెయ్యడం కష్టం. అత్యవసరమైన వైద్యాన్ని అందించడం తప్ప ఇక ఏ విధంగాను వసతుల్ని, సమకూర్చడం అసంభవం.

ఎన్నో హింసలకు గురై గాయాలపాలై హాస్పిటల్‌కు చేర్చబడిన రోగుల దుస్థితి ఎంతో ఆవేదనను కలగజేస్తోంది. సరైన వైద్యం చేయలేకపోవడంతో బాధగా వుంది. తన ఎంతోమందికి సేవలు చేయాలనే ఉన్నతమైన ఆశయంతో తన తండ్రి నర్సింగ్ కోర్సు చేయమని తనని ప్రోత్సహించాడు.

మరి ఇలాంటి సమయంలోనే కదా తను నిలబడాల్సింది. ఒక నర్సుగా ఎంతవరకు సేవ చేయగలదో సహాయపడగలదో అంతవరకూ చేయాలని పారిపోకుండా నిలబడాలని ఆమె నిశ్చయించుకుంది.

ప్రస్తుతం కువైటు ప్రభుత్వాన్ని కూలద్రోసిన ఇరాక్ ఆధ్వర్యంలోనే పాలన కొనసాగించబడుతోంది. ప్రపంచంలోనే అత్యంత విలువైన కువైట్ దినారు. సద్దాం ఆక్రమించగానే ఒక చిత్తు కాగితంలా మారిపోయింది. అన్ని విధాలా కొనుగోళ్ళకు వస్తుమారకాలకు ఇపుడు ఇరాకీ దినార్లు చలామణిలోనికి వచ్చాయి. పని చేసే వర్కర్స్‌కి రెండు నెలలుగా జీతాలు లేవు. మరి ఇంకెన్ని నెలలు జీతం లేకుండా పని చేయాలో? ఎప్పటికి ఇస్తారో? ఎవరు ఇస్తారో? అసలు ఇస్తారో ఇవ్వరో తెలియని పరిస్థితి. ఇలాంటి పరిస్థితిలో సమస్యలను ఎదుర్కొంటూ నిలబడి వుండటం ఎంతో కష్టమైన విషయం. బ్రతుకుంటే బలుసాకు తిని బ్రతకవచ్చు అని ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని పారిపోయిన వాళ్ళే ఎక్కువ. అక్కడక్కడా మిగిలిన వాళ్ళు స్వచ్ఛందంగా సేవాభావంతో మిగిలిపోయిన వాళ్ళే.

యుద్ధం మొదలయినప్పటి నుండీ తన భర్త శంకర్ ఒకటే పోరు పెడుతున్నాడు "నువ్వు అసలే ఒట్టిమనిషివికూడా కాదు. కువైట్ దేశమంతా నిండుకున్న పొగను పీల్చడం నీకు నీ కడుపులో వున్న బిడ్డ ఆరోగ్యానికి అసలు మంచిదికాదు. కనీసం చిన్నపాటి సదుపాయాలు కూడా లేకుండా ఎంతో కష్టానికి ఓర్చి నువు డ్యూటీ చేస్తాననడం సబబుకాదు. నా మాట విను. మనం ఏదో ఒక విధంగా ప్రక్కదేశమైన జోర్దాన్‌కు చేరుకుని అక్కడి కాంప్‌లో కొన్ని రోజులు తల దాచుకుందాం. తరువాత మన భారతదేశం పంపించే విమానంలో మన ఇంటికి చేరుకుందాం. ఇలాంటి క్లిష్టమైన పరిస్థితుల్లో ఇక్కడే వుంటే నీ డెలవరీకి కూడా భయపడాలి" అంటూ ప్రతిరోజూ చెప్పినమాటే మరలా చెపుతున్నాడు. కానీ హాస్పిటల్‌లోని రోగుల దుస్థితి కంటనీటిని తెప్పిస్తోంది. గాయాలపాలై కదలలేని స్థితిలో బెడ్‌పై పడి, తమనే దిక్కుగా భావించిన వాళ్ళను విడిచి పెట్టి వెళ్ళాలంటే మనస్సు ఒప్పుకోవడంలేదు. ఇందుకేనా తను నర్సుగా కోర్సులు చదివింది? మరి తన చదువువల్ల ఎవరికి ప్రయోజనం? ఆలోచిస్తూ వడివడిగా నడుస్తోంది ప్రియదర్శిని. రోడ్లన్నీ నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి. పట్టణమంతా పాడుబడిన దిబ్బలా వుంది. ఉండుండి వినిపించే ఇరాక్ ఆర్మీ ట్రక్కులు తిరిగే శబ్దం తప్ప నిశ్శబ్దంగా వున్నాయి పరిసరాలు. మనుషుల అలికిడి వినిపించడంలేదు. ఒంటరిగా అంతదూరం నడిచి వెళ్ళడం రిస్క్‌తో కూడినదే అయినా తప్పదు. ఆలోచనలోపడి ఎదురు పడిన ఇరాక్ సైనికుల్ని కాస్త ఆలస్యంగా గమనించింది ప్రియదర్శిని. అప్పటికే ఆమెకు అడ్డంగా నిలబడ్డారు వాళ్ళు. "ఏయ్ ఎవరు నువ్వు? ఎక్కడికి వెళుతున్నావు? ప్రశ్నించాడొకడు దర్పంగా.

ఒకసారి తను వేసుకున్న యూనిఫామ్‌ని చూసుకుంది ప్రియ. ధైర్యం ఆమెలో ప్రవేశించింది. డ్యూటీచేసి హాస్పిటల్ నుండి వస్తున్నాను. సాల్మియాలో వుంటుంది మా ఇల్లు. అక్కడికి వెళుతున్నాను. గబగబా అప్పచెప్పింది ప్రియ. ముందే కోతి. ఆపై కల్లు తాగింది అన్నట్లుగా వుంది ఇరాకీ సైనికుల పరిస్థితి. కువైట్‌లోని సంపదలు చూడగానే వీరికి చాలా సంతోషం కలిగింది. అన్నీ దోచుకుని దాచుకున్నారు. అందమైన కువైట్ స్త్రీలను ఇష్టమొచ్చినట్లు అనుభవించారు. హింసించి ఆనందించారు. అడ్డూ అదుపూ లేకుండా పోయింది వీరికి. పాపభీతి నశించి పోయింది మానవత్వం మరుగైపోయింది.

కానీ ఒక్కటి మాత్రం మంచిపని చేస్తున్నారు వీళ్ళు. ఒక్క కువైటీ వాళ్ళను తప్ప పరదేశస్తుల జోలికి వెళ్ళడంలేదు. వారిని బాధించడం లేదు. ముఖ్యంగా మన భారతీయులంటే ఎంతో గౌరవాన్ని కనబరుస్తున్నారు.

"ఓహో డ్యూటీనుండా. సరే. ఇంతె హిందీవాలె సిలానీ?" ప్రశ్నించాడొకడు నవ్వుతూ. "ఆన హిందీ." జవాబు చెప్పింది ప్రియ.

"ఏయ్ అది హిందీ అంట. సరే వదిలెయ్ అన్నాడొకడు.

"సరే.. నువు వెళ్ళు" అంటూ దారి తొలిగాడు ఎదురుగా నిలిచిన సైనికుడు. హమ్మయ్య అనుకుంటూ రోడ్డు దాటి అవతల వున్న సాల్మియాలోకి ప్రవేశించింది ప్రియ.

"ఐదుగంటలకే చీకటి పడిపోతోంది. పొగకమ్మిన ఆకాశంలో దాదాపు నెలరోజులుగా సూర్యుని జాడేలేదు" అనుకుంటూ పడమటి వైపు చూసింది ప్రియ. పడమటి కొండల్లో పైన అరేబియా సముద్రానికి గూటికి చేరుకుంటూ కాస్త కంటికి కనిపించాడు సూర్యుదు.

ఆయన కూడా పొగ కమ్మిన కువైట్‌లో ఏం జరుగుతోందో తెలుసుకోవాలని చాటుగా మాటుగా ఏటవాలుగా తొంగి చూస్తున్నాడనిపించింది ప్రియకి. అబ్బ ఎన్నిరోజులైంది సూర్యుడ్ని చూసి యుద్ధమంటే సూర్యుడికి కూడా భయమేమో అందుకే నెలరోజులుగా సూటిగా, ధాటిగా రాలేకపోతున్నాడు. చిన్నగా నవ్వుకుంది ప్రియ తన ఆలోచనకి.

ప్రస్తుతం ఇంట్లో తినడానికి ఏమీ లేవు. గతవారం రోజుల్నుండీ కడుపు నింపుకోవాల్సి వస్తోంది. రొట్టెలు తింటే కడుపు నిండినట్లు తృప్తిగా వుండదు, కంటినిండా నిద్రరాదు ఈ ఇరాకీయులు దోచుకోవడమే తప్ప మరేదీ ఆలోచించడం లేదు. మనవారి కోసం ఇండియా ప్రభుత్వం కొన్ని ఆహారపదార్థాలను పంపిస్తోందని అంటున్నారు. అవి తొందరగా వస్తే బాగుండు. వాటిని ఇక్కడవున్న వారందరికీ పంచిపెడితే కనీసం నాల్రోజులన్నా కడుపు నింపుకోవచ్చు.

ఉన్న కొద్దిపాటి ఆహారపదార్థాలనే అందరూ కలిసి పంచుకుని కడుపు నింపుకుంటున్నారు. లేనివారికి, ఆకలి అన్నవారికి వున్నవాటిల్లో కాస్త పంచిపెట్టి సంతోషించి సంతృప్తి చెందుతున్నారు.

నిజంగా యుద్ధాలు, భూకంపాలు, విపత్తులు సంభవించినప్పుడు, సమస్థం స్థంభించిపోయినపుడు మనిషిలోని మానవత్వం బయటికి వస్తుంది. అపుడే సాటిమనిషి విలువ తెలుస్తుంది. సమానత్వం అందరిలో నెలకొని, న్యాయం ధర్మం సమపాళ్ళలో నిలబడుతుంది.

అన్నీ వున్నప్పుడు మనిషి గర్వంతో అహంతో విచ్చలవిడితనంతో నీతో నాకేం పని అన్నట్లుగా ప్రవర్తిస్తాడు. ఎప్పుడైతే సమస్తాన్ని కోల్పోయి ఒడ్డున పడ్డ చేపలా ప్రాణభయంతో గిలగిలలాడతాడో అపుడే మానవతా విలువలు పెల్లుబికి వస్తాయి.

అన్నీ బాగా ఉన్నపుడు ఎదురింట్లో వున్న కువైటీ మామ్మగారు పనిమనిషిని ప్రతిరోజూ రాచి రంపాన పెట్టేది. నెలంతా కాసేపు కూడా నిలబడనివ్వకుండా పని చేయించుకుని నెలజీతాలు సరిగ్గా ఇచ్చేదికాదు. గ్లాసుపగల గొట్టావనో, పాలు పొంగపెట్టావనో, తలుపుపై దుమ్ము సరిగాతుడవలేదనో సవాలక్ష కారణాలు చెప్పి జీతాన్ని సగం కూడా ఇచ్చేది కాదు. కడుపునిండా తిండి కూడా పెట్టేది కాదు. అస్తమానం కాళ్ళు ఒత్తుకుని ఒంటికి మసాజ్ చేయమని చెప్పి సతాయించేది. ఆ పని చేయలేక ఆ కష్టాలు భరించలేక పనిమనుషులందరూ నాలుగునెలలు చూసి ఇల్లు వదిలిపెట్టి పారిపోయేవాళ్ళు. కానీ ప్రస్తుతం పనిచేస్తున్న మన తెలుగమ్మాయి రాజేశ్వరి మాత్రం అన్నింటినీ భరించి, సహించి గట్టిగా రెండేళ్ళ కాలం అక్కడే నిలబడింది. రెండేళ్ళు కాంట్రాక్టు పూర్తి చేసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోతాను గానీ భయపడి పారిపోవడం నాకు నచ్చదు అంటూ అక్కడే వుండిపోయింది. ఇంకొక నెలకి ఇంటికి వెళ్ళిపోతుంది అనుకునేంతలో ఇరాక్ వచ్చి కువైట్ మీద పడటంతో అనుకున్నట్లుగా వెళ్ళలేకపోయింది.

మామ్మగారు ముసలిది కావటంతో ఉంటే వుండనీ చస్తే చావనీ అనుకుని పనిమనిషిని ఆమెకు తోడుగా వుంచి కొడుకు కోడలు తమ పిల్లల్ని తీసుకుని బార్డరు దాటి సౌదీ అరేబియాకు వెళ్ళిపోయి తలదాచుకున్నారు.

ఇపుడు అంత పెద్ద ఇంట్లో ఆ ముసలి మామ్మగారికి అండగా రాజేశ్వరి నిలబడింది. "నీకేం భయం లేదులే మామ్మా. నేనున్నాకదా! ఇరాకీ వాడు ఇటువేపు వస్తే నిన్ను దాచిపెట్టి నేను బయట నిలబడతాను. అంతగా వాడు ఇంట్లోకి చొచ్చుకుని వస్తే నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డుగా వేసి నిన్ను కాపాడతాను" అంటూ మామ్మగారికి ధైర్యం చెప్పింది రాజేశ్వరి. తను ఎంతగా హింసించినా

జీతం సరిగ్గా ఇవ్వకపోయినా, తిండి పెట్టకుండా వేధించినా చివరికి తనకు ఆసరాగా నిలిచి ధైర్యం చెపుతున్న రాజేశ్వరి అంటే చాలా గౌరవం కలిగింది ఆ మామ్మకు. వెంటనే చేతులెత్తి దణ్ణం పెట్టింది ఆ మామ్మ తన తప్పులన్నీ క్షమించమని వేడుకుంది. బాధతో పశ్చాత్తాపంతో కన్నీరు ఆమె చెంపలపై ప్రవహించింది.

కన్నతల్లిని బరువుగా, భారంగా ఎంచి, ఇంట్లో వదిలేసి నీ చావు నువు చావు అంటూ నిర్దయగా వెళ్ళిపోయిన కొడుకు కోడలికంటే పనిమనిషి అయిన రాజేశ్వరి ఎంతో ఆప్తురాలిగా అనిపించింది ఆమెకు. అలా యుద్ధం నేర్పిన పాఠాలు ఎన్నో వున్నాయి. అది మనుషుల జీవితాల్లో తెచ్చిన పరివర్తన మరెంతో వుంది.

యుద్ధం గురించి జన జీవితం మీద అది చూపిన ప్రభావం గురించి ఆలోచిస్తూ ఇంటికి చేరుకోవడానికి ఆఖరి సందు మలుపు తిరుగుతోంది ప్రియ. ఇంతలో ఆ ప్రక్కనే వున్న ఇండియన్ స్కూల్‌లో నుండి హడావిడిగా బయటికి వచ్చాడు రవి. "అక్కా నీ దగ్గర మందులేమైనా వున్నాయా? ఎవరో పాపం చిన్నవాడు కువైటీ పిల్లవాడు అనుకుంటా. జ్వరంతో బాధపడుతున్నాడు. ఇంట్లోవున్నవాళ్ళందరూ పారిపోయారంట. వీడు మాత్రం పనిమనిషితోపాటు ఎలాగో మిగిలిపోయాడు. చూస్తుంటే జాలి కలుగుతోంది చెప్పుకొచ్చాడు రవి.

ఇంట్లో కొన్ని అత్యవసర వైద్యానికి మందులు వున్నాయి తమ్ముడూ. మొదట ఆ పిల్లవాడిని చూడనీ అంటూ స్కూల్‌లోపలికి నడిచింది ప్రియ. ఆరేళ్ళ పిల్లవాడు ముద్దుగా వున్నాడు. తల్లిని, తండ్రిని కలవరిస్తున్నాడు. ముట్టుకుంటే వళ్ళు జ్వరంతో కాలిపోతోంది. పిల్లవాడికి తడిబట్టవేసి తుడిచి ఇంట్లోనుండి మందులు తెప్పించి వేసింది ప్రియ. వాడికి జ్వరం తగ్గుముఖం పట్టేంతవరకూ అక్కడే కూర్చుంది. ఆమె భర్త శంకర్ కూడా ఆమెను వెతుక్కుంటూ అక్కడికే వచ్చేసాడు. ఆ సాయంత్రం అక్కడే తలదాచుకున్న వారందరికీ ఉన్న ఆహారపదార్థాలతో వంట చేసి అందరికీ తలాకాస్త వడ్డించారు వాలంటీర్లు.

ఇలాగే ఆరునెలలు గడిచాయి. యుద్ధం కలిగించిన ఎన్నో అనుభవాల్ని మిగిల్చిన జ్ఞాపకాల్ని మనుష్యులు హృదయంలో మూటగట్టుకున్నారు. అమెరికా జోక్యం చేసుకుని సద్దాం దౌష్ట్యాన్ని ఖండించి కువైట్ తరపున యుద్ధాన్ని ప్రకటించింది. దాంతో సద్దాం కాస్త తగ్గాడు. ప్రపంచదేశాలు కూడా సద్దాంకు వ్యతిరేకత చూపించాయి. దాంతో తట్టాబుట్టా సర్దుకుని కువైట్ వదిలి తన దేశమైన ఇరాక్‌కి పారిపోయాడు సద్దాం.

దాదాపు ఆరునెలల తరువాత అందరూ కుదుటపడి కాస్త ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

పారిపోయిన కువైట్ వాళ్ళు ఒక్కొక్కరు మరలా తిరిగి రావడం మొదలు పెట్టారు. పాడైపోయిన ఇళ్ళను, పట్టణాన్ని తిరిగి నిర్మించుకోవడం ప్రారంభించారు.

కువైట్ ప్రభుత్వం దేశంలో వుండిపోయిన పనివాళ్ళందరికీ ఏడునెలల జీతాలను ఇచ్చింది. ఐక్యరాజ్య సమితి సర్వే నిర్వహించి బాధితుల అందరి దగ్గరా వారు కోల్పోయిన ఆస్తులు, కార్లు సంపదను లెక్కకట్టి వారికి తగిన విధంగా డబ్బు ఇచ్చి వారికి కలిగిన నష్టాన్ని తీర్చింది.

కొందరైతే లేనివి కూడా ఉన్నట్లుగా కోల్పోయినట్లుగా అబద్ధాలు చెప్పి లిస్ట్ తయారు చేసి వారి దగ్గర డబ్బును పొందారు.

తిరిగి కువైట్ దేశం కుదుట పడటానికి దాదాపు ఒక సంవత్సరకాలం పట్టింది. కానీ యుద్ధం మిగిల్చిన గాయాల్ని మాత్రం ఇంకా వీళ్ళు తడుముకుంటూనే వున్నారు. వాటిని మరిచిపోవడం ఈ తరానికి అంత సులభం కాదు. ప్రియకు, శంకర్‌కు జీతాలతోపాటు నష్టపరిహారం కూడా కొంత ఇవ్వబడింది. ప్రియకు నెలలు నిండాక కొడుకు పుట్టాడు. సుఖప్రసవం కావడంతో అందరూ ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

కొసమెరుపు ఏమిటంటే ముందు పిల్లికి బిచ్చం పెట్టకుండా పనిమనుషులను సాధించి వేధించిన మామ్మగారు చాలా మారిపోయారు. రాజేశ్వరినే కాదు ప్రతి ఒక్కరినీ ప్రేమతో పలకరించడం, మర్యాదగా నడుచుకోవడం నేర్చుకున్నారు. తనని ఎన్ని బాధలు పెట్టినప్పటికీ, వాటిని క్షమించి తనని విడువక, కనిపెట్టుకుని వుండి కాపాడిన రాజేశ్వరికి కువైట్ మామ్మగారు ఇరవైవేల దినార్లు (దాదాపు యాభై లక్షల రూపాయలు) బహుమతిగా ఇచ్చారు. యుద్ధం మిగిల్చిన కథలు ఎంత చెప్పినా తరగవు. మనుషులకు ఆ జ్ఞాపకాలు జీవితకాలం కూడా చెరగవు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments